

ХЕСУС ДИАС ПРАХТА ПО СРЕДАТА

Превод от испански: Райна Стефанова, 1979

chitanka.info

Всичко — от автомобила до косите ни — бе покрито с тънък слой прах. Бяхме затворили прозорците, но прахта покриваше седалките. Не говорехме, а на гърлата ни пареше. От известно време нямаха цвят нито животните, нито полята, а само прахта. И насипът от известно време не се различаваше от останалата част от полето. Цялото поле представляваше огромен насип, над който упоритият облак прах все не се вдигаше; стоеше неподвижен, разлат, полепнал по пътя и по всичко минаващо по пътя, където нямаше нищо повече, понеже всичко бе еднакво, бе насип, а целият насип бе прах. Другото бе слънце. Слънце без център, без лъчи, слънце — весело, слънце — само от топлина. Топлина; друго качество това слънце не притежаваше. Всичко освен топлината принадлежеше на прахта. Останалото бяхме ние. Опитах се да видя колко е часът, за да разбера колко път ни оставаше и колко време се бавехме по този насип. Само че циферблатът на часовника бе покрит с прах и макар че прахта бе суха, не успях да я изчистя. Нищо не ми помагаше да се ориентирам. Слънцето бе изчезнало от небето, за да се появи отново навсякъде, жарко. Въздухът бе останал неподвижен сред прахта — така непроницаема. Пред автомобила, на около петнадесет или двадесет метра, прахта придобиваше форма, ставаше тъмна, компактна. Очертанието, което започваше да придобива облакът, се придвижи напред. Спрях колата.

— Векове никой не е минавал оттук — каза.

Гласът бе землист, сух. Когато се приближи, фигурата придоби форма на човек. Без съмнение бе човек, пращен, но човек. Отхвърлих смътните си подозрения, след като погледнах себе си и жена си; видът ни бе също като неговия. Междувременно той бе възседнал коня си и аз отново потеглих.

— От векове чаках — каза той в този момент.

Гласът ме обезпокои. Пак бе землист, пак бе сух, пак бе уморен, пак бе старчески, като скърцане на пантите на врата, която сто години не е била отваряна. Погледнах жена си, но тя дори не извърна глава. Той отново се смълча. Последвалите часове ми се сториха векове. Тогава помислих, че съм разбрал какво бе казал човекът. Много покъсно прахта отново стана компактна, само че в много посоки. Единствено пред колата бе по-светло. Встрани облакът скицираше структури, разкриваше форми. Неясни очертания на къщурки, прашни

лавици в прашни крѣчми, овчарски кучета, училище. Това бе или трябваше да бъде, или трябваше да е било село.

— Брат Бенито.

Каза в отговор землистият глас. Поисках да погледна назад, но не стана нужда. Сега човекът бе застанал в прахта до колата.

— Вижте — посочи една разлюляна църква, — там кръстиха Батиста; нищо не е останало, дори и аз — каза той.

Изчезна сред облака, който след това се раздвижи за първи път, образувайки вихър около църквата, докато я покри. Потеглих, без да чакам повече.

— Какъв странен човек — казах на жена си.

— Какъв човек? — попита ме тя.

— Този, който остана в онова...

Но село нямаше. Само един облак — неподвижен, разлат, увиснал над пътя.

— Мисля, че прахта те е подлудила — ми каза тя.

Опитах се да ѝ отговоря, но не можах, защото езикът ми се преплиташе, а в същото време устата ми бе пресъхнала и във вените ми течеше нещо землисто.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.